

Rosalía López Martínez

Rosalía López syntyi 5. helmikuuta 1925 Busnelassa (Burgos, Espanja). Hän muutti Roomaan vuonna 1946 tehdäkseen yhteistyötä Pyhän Josemarían kanssa Opus Dein alkuvuosina. Rosalía kuoli 99-vuotiaana Roomassa ja Opus Dein prelaatti on ohjeistanut, että hänet haudataan prelaattikirkon kryptassa.

18.4.2024

16. huhtikuuta isä Fernando Ocariz, Opus Dein prelaatti, vietti hautajaismessun Rosalía López Martínezin puolesta prelaattikirkossa Roomassa. Rosalía syntyi vuonna 1925 Burgoksessa (Espanja) ja oli ensimmäisiä Opus Dein jäseniä. Hän kuoli 99-vuotiaana.

Hän tutustui Opus Deiin 21-vuotiaana, kun hän aloitti työnsä Bilbaossa Abando-opiskelijakodissa. Siellä hän työskenteli muun muassa autuaan Guadalupe Ortíz de Landázurin kanssa. Hän näki kutsumuksensa osallistuttuaan isä Jose María Hernández Garnican pitämälle retriittikurssille.

Hän oli yksi neljästä ensimmäisestä naisesta, jotka liittyivät Opus Deiin apulaisnumeraareina omistautuen kotityön kautta ihmisten palvelemiselle. Joulukuussa 1946, hän muutti Roomaan, jossa hän työskenteli noin pyhän Josemarían

kanssa ja seuraavien vuosikymmenten ajan hänen seuraajiensa kanssa.

Teemme kaiken Hänen vuokseen

Sielunmessun saarnassa isä Fernando Ocariz korosti, että "Rosalian elämä tässä maassa on ollut pitkä elämä, muutama kuukausi alle sata vuotta!". Ja hän lisäsi: "Evankeliumissa, jonka olemme kuulleet tässä pyhässä messussa, meitä on muistutettu siitä, kuinka Herra tuomiopäivänä katsoo sen, että annamme itsemme toisille: ruokimme nälkäiset, annamme juotavaa janoaville, käymme sairaiden luona (Matt. 25:31-46)... Kuinka monta kertaa olemmekaan pohtineet näitä sanoja! Kuinka paljon Jeesus on tehnyt vaikutuksen meihin ja tehnyt sen kertomalla meille, että mitä teemme toisille, teemme hänelle. Hän itse vakuuttaa,

että tämä on edellytys taivasten
valtakuntaan pääsemiselle."

Messuun osallistui monia nuoria eri
maista ja monia ihmisiä, jotka olivat
eläneet Rosalian kanssa ja oppineet
häneltä Opus Dein henkeä, erityisesti
rakkaudella, palveluhalulla,
pätevyydellä ja hyvällä huumorilla
tehtyä työtä.

Koska Rosalía on niin monen vuoden
ajan tehnyt läheistä yhteistyötä
perustajan kanssa, Opus Dein
prelaatti on ohjeistanut, että Rosalían
jäännökset lepäävät Roomassa Santa
María de la Pazin prelaattikirkon
kryptassa Carmen Escriván vieressä
ja lähellä pyhää Josemaría Escriváa
ja Dora del Hoyoa, jonka
pyhäksijulistamisprosessi on
käynnissä.

**Rosalían muistot kutsumuksensa
alkuvuosista ja autuaasta
Guadalupesta**

"Perheeni on kotoisin Burgosista. Kuten muualla Espanjassa, olemme kotoisin kylästä, jota ei enää ole olemassa, koska kaikki sen asukkaat lähtivät sieltä. Vanhempani olivat maatyöläisiä, ja heillä oli yhdeksän lasta, jotka he pyrkivät kasvattamaan kristilliseen uskoon. Muiden sisarusteni tavoin lähdin nuorena sieltä ja menin Bilbaoon työn perään. Myös vanhempani asuivat Bilbaossa jonkin aikaa, ja siellä tutustuin Opus Deiin.

Maria Inmaculada -sääntökunnan kautta sain yhteyden Abandon yliopistoresidenssiin 11. helmikuuta 1946. He tarvitsivat työntekijöitä residenssin kotitaloushallintoon, joten 8. helmikuuta Guadalupe tuli kotitalouspalveluopistoon, jota Maria Immaculata -sääntökunta johti, ja haastatteli useita nuoria. Kolmen päivän kuluttua olin jo töissä Abandossa. Olin juuri täyttänyt 21 vuotta.

Abandon residenssi oli avattu muutamaa kuukautta aiemmin, syyskuussa 1945. Tuolloin Guadalupe Ortíz de Landázuri huolehti talon taloudesta, ja myöhemmin, maaliskuussa 1946, hänestä tuli talon johtaja.

Aloin työskennellä mm. Dora del Hoyon ja Concha Andrésin kanssa. Heillä oli jo aiempaa kokemusta Moncloan ylioppilaskodista Madridissa. He lähtivät Bilbaoon auttamaan Abandon avaamisessa. He auttoivat minua paljon. He välittivät kokemuksiaan omasta työstään uusille tulokkaille. He hyödynsivät pienimmätkin yksityiskohdat opettamalla meitä tekemään hyvää työtä ja samalla selittivät, miten voimme tarjota nämä tehtävät Jumalalle.

Löysin kutsumukseni Opus Deiin Guadalupen avun ansiosta. Hän näytti minulle, miten pyhittää työni,

ja pyrki aina luomaan sydämellisen ilmapiirin kaikkien työntekijöiden välille. Hän opetti meitä olemaan hartaita ja välitti inhimillisestä ja uskonnollisesta koulutuksestamme. Muistan esimerkiksi, kuinka Guadalupe soitti minulle kerran pyytääkseen minulta anteeksi, koska hän ajatteli, että hän oli kohdellut minua kerran liian ankarasti, ja tunsi sen jälkeen surua siitä. Se liikutti minua. Hän oli hyvin hellä ja iloinen.

Maaliskuun lopussa 1946 päätin osallistua retriittiin, jonka piti José María Hernández Garnica, yksi Opus Dein kolmesta ensimmäisestä papista. Parin kuukauden kuluttua Guadalupe kysyi minulta, olinko koskaan ajatellut mahdollisuutta liittyä Opus Deihin. Vastasin myöntävästi, koska olin harkinnut Herran kutsua jo jonkin aikaa, ja pyysin liittyä 28. heinäkuuta.

Siihen aikaan tiesin hyvin vähän Opus Deistä, mutta minulle oli selvää, että pyhittäisin itseni kotityön kautta. Menin kotikylääni puhumaan vanhempieni kanssa, ja ainoa asia, jonka he sanoivat minulle oli, että jos minulla todella on kutsumus, minun pitäisi mennä eteenpäin loppuun asti enkä kääntyä takaisin. He olivat innoissaan. Vuosien mittaan he tutustuivat pyhään Josemariaan, jota kohtaan he tunsivat vahvaa arvostusta ja kiintymystä.

Siitä on kulunut 72 vuotta, ja kiitän Jumalaa joka päivä. Kiitän spontaanisti myös Guadalupea kaikesta siitä, mitä hän on tehnyt puolestani ja siitä, miten hän on auttanut minua kutsumukseni ensiaskelissa. Hän arvosti minua hyvin paljon, ja minäkin arvostin suuresti häntä.

Tapasin Guadalupen uudelleen vuosia myöhemmin Roomassa.

Vaikka hänen terveytensä oli heikko, hänellä oli yhä syvää huumorintajua. Hän kertoi minulle vahvalla meksikolaisella aksentilla vitsin, jonka muistan vieläkin. Nyt, kun näen hänen rukouskorttinsa, en pyydä häneltä mitään, vaan sanon hänelle vain: oletpa kaunis, Guadalupe!"

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/fi-fi/article/rosalia-
lopez-martinez/](https://dev.opusdei.org/fi-fi/article/rosalia-lopez-martinez/) (6.8.2025)